"(30)"

Малоруски поезии

Топола (Шевченко)

Изъ дъбрави вихъръ вие
Въ поле се разхожда
На край пътя вие тополя
Дò земята я превива.
Ръстъ високий, листъ широкий
Щомъ зеленѣе Щомъ зеленее
Около нея море сякашъ,
Поле ся синее
Чумакъ минава и поглѣда
Та глава навежда
И овчарь съ свирка, на могила,
Седи за да разгледа
Въ разплакани сърдце живѣе
Около му пустиня
Сама самичка, сиротица(та) сиротинка
Гине на чужбина.
Кой тебе расъ тополо
Тука да пропада?
Слушайте ми да ви кажа
Девойчета млади!

Залюбила млада дѣва
Черноокъ войника
Любила го отъ сърдце —
Че и билъ премила
Но на война войната го отиде
И не се завърна
Тя го вече и не видѣ
Нито го прегърна.
Да би знала че ще иде
Не би го любила
Да би знала, ще загине
Не би го пустила
Да би знала не би ишла
Късно на чешмата
Не стояла би до срѣднощь
Съ него подъ върбата.
Да би знала… И то за мъки
Изнапредъ да знаешъ
Съ всѣкъ що ние да се случи
Отъ що ще страдаешъ: